

SKJULT RASISME: – Jeg føler at vi har kommet langt siden min barndom, men det er en skjult form for rasisme også i dag, ikke så synlig.

ET NYTT LIV: Abbas lever et helt annet liv i dag enn den gangen han var leder i den fryktede B-gjengen. – Når jeg ser tilbake i dag, synes jeg ikke det er noe ålreit. Men den gangen vokste jeg på det og syntes det var kult.

ABBAS ER TIDLIGERE B-GJENGLER

– Jeg hadde behov for å gi noe tilbake

Ghulam Abbas var en av Norges mest hardbarkede kriminelle. Nå er han familiefar og ungdomsarbeider i lokalsamfunnet han selv vokste opp i.

TEKST: Marianne Smeby Strand FOTO: Gry Traaen og private bilder

OSLO – Det handler om tilhørighet og identitet, vennskap og fellesskap, sier han lavmælt der han sitter overfor oss på biblioteket på Furuset i Oslo. Vi snakker om skriften på genseren hans – Barca – fotballklubben i Barcelona. Men vi skal snart forstå at det er overført til livet generelt.

Gjennom boken *Gudfaren* som kom ut denne høsten gir han oss et sterkt innblikk i en

oppvekst med utenforskap, rasisme og feilslått integrering. Og om veien inn i narkotika og kriminalitet og den beryktede B-gjengen, der vold, skyting og et nærmest uforståelig jag etter statussymboler var hverdagen. Abbas ble av mange pekt på som lederen av gjengen som i årevis lå i krig med Young Guns og A-gjengen. I 2007 ble han dømt til fengsel for organisert kriminalitet. →

FAMILIEN: Abbas med kona Kishwar og de tre barna Aizah, Amina og Mohammed Mosa.

Ghulam Abbas (45) er tidligere dømt for hvitvasking og mafiavirksomhet, og var en av flere leder-skikkelser i den kriminelle B-gjengen. Boken *Gudfaren* har han skrevet i samarbeid med journalist Kjetil Østli.

BURSDAGSFEST: Abbas med foreldrene og de tre barna på datteren Alzahs 7-årsdag i februar.

VANSKELIG BARNDOM: Det var ikke lett å være Abbas som liten, selv om foreldrene gjorde så godt de kunne. – Vi var seks brødre, det ble for tungt for mamma. Og pappa måtte jobbe, han måtte skaffe mat på bordet.

UTENFORSKAP: Allerede som ung gutt begynte Abbas å ruse seg. I dag ser han at det var et forsøk på å flykte fra en vond hverdag.

DÅRLIG SAMVITTIGHET
– Jeg følte at jeg hadde behov for å gi noe tilbake, svarer 45-åringen på spørsmål om hvorfor han ville skrive denne boken.
– Man føler at man har tatt så mye, utnyttet systemet. Vært på feil side av loven. Og da trenger man noen ganger å

gjøre noe som gir en form for verdi – der du føler at du kan være til hjelp for å forbedre et samfunn. Barn og ungdom er fremtiden vår. Det er viktig at de ikke havner på den samme sti som jeg gjorde.
Så har arbeidet med boken også vært en form for egen-terapi, innser han.

For et barn å oppleve rasisme i så tidlig alder er veldig tungt. Men også den fattigdomsfølelsen, det ikke å ha det samme som de andre.

– Det har vært en veldig vanskelig prosess. Nervepirrende. Jeg måtte utfordre meg selv veldig. Jeg har vokst opp med helt andre kodekser – ikke snakke med andre mennesker, ikke fortelle. Det var taust, strengt og disiplinert – så det ble vanskelig å måtte begynne å snakke om følelser og årsaker. Det du har forsøkt å unngå hele ditt liv, så skal du plutselig begynne å brette det ut.

Men det har vært verdt det. Tilbakemeldingene har vært gode, og flere har tatt kontakt; en leder fra ungdomsskolen, en tidligere psykolog, politifolk og folk i barnevernet. Ungdom han i dag jobber med gjennom barnevernet – som aldri har lest en bok før – har enten lest eller ønsker å lese den.

TILHØRIGHET OG IDENTITET
– Det at jeg har klart å gjøre inntrykk, det virker tilbake på meg igjen, jeg blir veldig rørt. Så har han foreldrene – som han har hatt så dårlig samvittighet overfor.

– De kom på lanseringsfesten, selv om pappa er gammel og syk. Det føltes som om de var veldig stolte av meg. Av hele den transformasjonen. Det kom sent, men aldri for sent, hvis du skjønner. Det er utrolig viktig for meg at dette skjedde. De er gamle, og jeg har gitt dem så utrolig mye mørke. Jeg har misbrukt deres tillit. Jeg burde ha vist dem mer tillit og kjærlighet.

Abbas har hatt mye skyldfølelse.
– Utfordringen blir at når du lever i et negativt miljø, da skjer ting veldig raskt. Du glemmer de viktige menneskene i livet. De som virkelig er der og bryr seg om deg. For du har så stort fokus på det fellesskapet du har fått innpass i. Det handler bare om tilhørighet og identitet. Der du føler at du blir sett, der vil du vokse. Uavhengig av rett og galt. Når

MED BARNNA: Til sammen har han åtte barn. Fem av dem ble født før han ga slipp på sin kriminelle løpebane. Her med Alzah, Amina og Mohammed Mosa fra ekteskapet med Kishwar.

du får det der, så tror du det er det riktige, men det er bare et nødstopp.
Han møter blikket:
– Det blir en tynn linje mellom rett og galt.
Det gikk galt helt fra starten, det innser han nå.
– Min barndom var veldig preget av mye rasisme. For et barn å oppleve rasisme i så tidlig alder er veldig tungt. Men også den fattigdomsfølel-

sen, det ikke å ha det samme som de andre. Du har ikke samme matpakke som de andre, og jeg er jo så sjenert fra før, så da slutter du å ha med matpakke da, for du klarer ikke å sammenligne deg selv med andre. Eller klær ... hvis andre går med bra klær og du går med pyssjamas, så vil du ikke føle deg vel. Du blir annerledes, og detter lenger og lenger ned, forklarer han.

FOTBALL: Abbas er engasjert i spesielt fotballen i Furuset idrettslag og kobler helst av med en «Barca-kamp».

klaseskille og følelsen av ikke å høre hjemme. Han var så vidt begynt på ungdomsskolen da han begynte med hasj.

– Huff ... Rusen var jo en form for flukt. Du kunne reise bort fra elendigheten. Reise bort på den måten at du utsatte ting, og kunne slippe å ta de store avgjørelsene, hvis du skjønner hva jeg mener.

Men det var også en flukt fra følelser. Følelsen av ikke å være god nok, ikke å passe inn.

– Du skal hele tiden forsøke å unngå de negative følelsene, for de gjør så vondt, og du vet ikke hvordan du skal håndtere dem, eller sette ord dem.

Veien fra det første butikktvoret på Furuset og den første hasjrøykingen på ungdomsskolen gikk snart over i mer alvorlige ting. Da en venn ble drept av en rasist på

Foreldrene gjorde så godt de kunne. De slet med språket og kjempet for å få endene til å møtes.
– Vi var seks brødre, det ble for tungt for mamma. Og pappa måtte jobbe, måtte skaffe mat på bordet.

STATUS OG DYRE BILER
Integreringen feilet, rett og slett. Barneskolen besto av utenforskap, spesialklasser,

Lindeberg senter i 1995, endret Abbas seg. Rus, slussing, ran og stjeling. Han ble sulten på status, dyre biler og merkeklær. Damer. Alltid først i køen.

– Når jeg ser tilbake i dag, synes jeg ikke det er noe ålreit. Men den gangen vokste jeg på det og syntes det var kult.

Da han kom i fengsel i 2007, var han først veldig

hatefull mot politiet. Men så kom forandringen gradvis.

«Jeg så livet mitt utenfra», skriver han i boken. På biblioteket på Furuset utdyper han: – Først da skjønte jeg at jeg måtte forandre meg. Jeg måtte se feilene jeg hadde gjort. Jeg begynte å stille meg spørsmål – hvordan og hvorfor? Jeg måtte finne en riktig sti. Hva er å være en god storebror, en god sønn, en god

far og et godt menneske? Slike ting tenkte jeg gjennom for sent.

Og han kjente på at livet og hverdagen som kriminell var strevsom.

VANSKELIG VEI UT

– Det å stå opp om morgenen, ta på seg skuddsikker vest før du spiser frokost. Løgn, lureri. Det er utrolig slitsomt. Det er som du ser på film. De fleste

LYKKELIG PAR: Kishwar og Abbas giftet seg i 2014. – Jeg har ikke noen problem med hans kriminelle fortid; da jeg ble kjent med ham var han ferdig med det, sier Kishwar.

vil ut av det, men man finner ikke veien ut. Og det er ikke mange veier heller, for å være helt ærlig. Det er ikke mange som kommer med en hjelpende hånd, og da er det vanskelig å reise seg. Men jeg har valgt å legge dette fra meg, fordi jeg må tenke på meg selv, mine barn, min familie – og jeg må tenke på rett og galt.

I fengsel fant han tilbake til sin gudstro gjennom religionen, ble kirketjener for fengselspresten, og fikk støtte fra familien. Han fullførte videregående med femmere og sekser på karakterkortet. Og to i matte – men han sto i hvert fall, og mestringsfølelsen var god å kjenne på.

I fengsel oppsto også drømmen om å jobbe med barn og unge. Han slapp ut i 2010, men samfunnet var ikke klar til å ta ham imot, mener han.

– Det tok meg åtte-ti år å få en reell sjanse i meningsfullt arbeid gjennom Furuset Forum og senere i barnevernet. Jeg tenker at hvis det skal forbli en realitet for fremtiden for andre etter endt soning, så er det få som vil klare seg. Det er godt å ha mennesker som tror på deg, som ser ressursene i deg som et menneske, sier Abbas.

I dag jobber han full stilling i barnevernet som miljøarbeider, og er i gang med det tredje året på sosionomutdannelsen.

– Det er tøft, men lærerikt. Veldig nyttig. Jeg får satt litt teori bak erfaringene mine.

«Jeg har gatekapitalen, ghettoperspektivet og snart også teorien om livet jeg har levd», skriver han i boken.

HVORFOR GIKK DET GALT?

Egne erfaringer bruker han godt.

– Jeg snakker minst mulig om mitt liv. Nå som jeg har kommet med bok, så sier jeg at

de skal lese boka. Jeg vil de skal lese, først og fremst fordi det er forebyggende i seg selv. Og så ønsker jeg at de skal diskutere og drøfte sammen. Hvor gikk det galt og hvorfor gikk det galt. Det er meningen med boka at den skal være forebyggende i seg selv, men også vise til årsakene som fører til at man havner utenfor og søker andre miljøer. Ikke minst hva som må til for å få et bedre samfunn.

Han kjenner igjen en ungdom som sliter når han møter en.

Jeg vil at barna skal få et bedre liv enn meg.

– Jeg har vært der, jeg står mye mer. Jeg er god til å analysere, observere og har verktøy som er viktige å ha. Jeg kjenner meg selv igjen. Blikk, oppførsel, kroppsspråk og språk. Og da klarer man å danne seg et bilde.

Hvis vi skal ha et bedre samfunn, og god integrering, så må vi tenke forebyggende og komme med tidlig innsats, mener Abbas.

– Vi må begynne i barnehagene. Der ser vi barna filtrert. Du blir kjent med barnet og da, men også gjennom hvor mange søsken de er – og om foreldrene er på plass.

MENINGSFULLE HVERDAGER

Til sammen har han selv åtte barn. Fem av dem ble født før han ga slipp på sin kriminelle løpebane. «Det er en tragedie. Barna har lidd for livet jeg en gang levde», skriver han i boken.

Den dag i dag han har fortsatt ikke klart å etablere kontakt med dem. Det er kun

de tre siste han har med sin nåværende kone han har kontakt med. De to giftet seg i 2014, fikk sitt første barn i 2015 – så to til på løpende bånd.

– Jeg vil at barna skal få et bedre liv enn meg, sier han. Sin egen historie har han vært åpen om overfor kona og svingeforeldrene fra første stund. Sine egne barn forteller han litt og litt.

– Så de ikke skal få noen overraskelser.

A4-livet er fylt opp med gjøremål.

– Det er utrolig tøft og vanskelig både for kona og meg. Men jeg liker ikke å si at jeg er sliten. Jeg gjør så mye, studerer, går på skole. Har jobb og verv her og der. Men jeg føler at jeg må gjøre noe hele tiden. Både for å gi tilbake, og for ikke å ha tid til overs så jeg begynner å tenke. Nå føler jeg at jeg gjør mye bra. Jeg har meningsfulle hverdager, på den måten har jeg ingen utfordringer. Jeg sliter litt med å sove, men det går riktig vei. Og følelsene begynner å komme tilbake, sier han, og forteller om jenta som kom bort til ham og hadde lest boken. Hun gråt.

– Og jeg begynner nesten å gråte jeg også, måtte holde igjen. Jeg sloss mot tårene. Jeg er vokst opp med at det er svakhet, jeg tør ikke å slippe dem helt løs.

– Har du tilgitt deg selv for den du var?

– Jeg føler jeg har gjort det nå. Jeg har merket i det siste – etter at boken kom – at folk sier at det betyr så mye for dem. Folk som selv har opplevd det ene eller andre. Som takker for at jeg deler min historie. Når de forteller hvor viktig den boken var for dem, blir jeg glad og rørt. Jeg feller noen tårer, jeg gjør det. •

hjemmet@egmont.com

3 OM ABBAS

* KISHWAR ABBAS (ektefelle)

– Som person er Abbas veldig jordnær. Han er en lukket person. Han snakker ikke så mye, og han var stille og rolig også da vi ble kjent. Men vi fikk kjemien sammen. Han er en bra person, men han hadde veldig tung bagasje. Da vi ble kjent, var jeg i en liten periode usikker på om jeg skulle gå videre. Men følelsene var helt oppe, og jeg tenkte at jeg tror ikke jeg får en sånn person igjen. Jeg er stolt kone i dag og angrer ikke på det valget jeg tok den gangen. Jeg har ikke noe problem med hans kriminelle fortid; da jeg ble kjent med ham var han ferdig med det. Med tiden håpet jeg at han skulle åpne seg mer, men jeg er blitt vant til hans personlighet. Han sier ikke så mye om følelsene sine som jeg skulle ønske.

* JAN BØHLER (politiker)

– Jeg synes det aller viktigste i boka Gudfaren er hvordan Abbass hele tida kommer tilbake til mamma- og pappa-rollen. Han advarer mot foreldre som ikke deltar i nærmiljøet, og ikke skjønner hva som skjer med barna. Selv er han nådeløst ærlig på at han har sviktet barna og familien sin hele veien. Han sier rett ut at fraværende foreldre er en større risiko enn fattigdom. Det handler om personlig ansvar for god integrering, at hver enkelt familie må ville det. Abbass viser hvordan alt henger sammen. Språket i barnehagen, i skolegården, i idretten, på lekeplassen. Nå gjør Abbass en stor innsats for det han snakker om i boka. Han prøver å gi tilbake. Han ønsker fred og ingen konflikter med noen. Jeg takker ham for å ha åpnet seg og gitt så mye av seg selv i boka. Jeg vet at det har kostet.

* VIDAR NORENG (daglig leder i Furuset Idrettslag)

– Da Abbas tok initiativet og kom til oss, sjekket vi nøye ut at han ikke hadde vært i politiets søkelys de seneste årene. Sakte, men sikkert tok han del i ulike oppgaver. Disse løste han på en god måte. I dag betyr han det samme som enhver annen person som engasjerer seg. Han er en voksen person som tar tak når det gjelder lag, treninger og stiller opp på dugnader. Han er særlig engasjert i fotball, men er også en ressurs i det gode samarbeidet vi har med barnevernet i bydelen. Han har et reflektert syn på sin egen oppvekst – og tar det inn i det arbeidet. Det er kort vei fra «god guy» til «bad guy» på Furuset. Det tar tid før et lokalsamfunn i sin helhet slutter å lure på om det fortsatt er noen ugler i mosen. Jeg lurte ikke på det. Det er få som har vært så ydmyk som han er. Han stiller seg helt naken i boka om hva han har gjort, hva han har påført familien og de rundt seg.

